

Efter sin Sædvane begyndte Karsten From med at komplimentere Jytte for hendes Dragt; men da han saae en utaalmodig lille Rynke mellem hendes Bryn, stoppede han straks op og ærgrede sig over sin Dumhed. Han glemte bestandig, at hun ikke var som andre, og at hun navnlig var ganske utilgængelig for Smiger. Han havde engang troet, at det var af Koketteri, hun var saa overmodig ligegyldig for sit Ydre og forsmaaede ethvert Toilettefif, f. Eks. den Pariserhæl under Skoene, der vilde have erstattet den manglende halve Tomme i Højden. Nu kendte han hende bedre. Hun var for stolt til at ville behage, for kysk til at ville friste. I hendes frimodige Øjekast var der ingen underfundig Beregning. Hendes Smil, der kunde være saa spotsk, men ogsaa saa sødmerigt, var ikke det Komediespil, som saa mange troede, men en ganske ubevidst Udstraaling af hendes inderste Natur, af hendes æggende hemmelighedsfulde Kvindesjæl.

„Vil De sige mig,“ fortsatte han derpaa i nedstemt Tone, „har jeg forsyndet mig i Aften? Er De misfornøjet med mig? Jeg syntes, jeg kunde se det paa Dem, da De sad derinde hos Deres Mor. Har jeg gjort noget galt?“

„Naar De absolut vil vide det, saa forbavser det mig, at De har Lyst til at agere saa meget og være Fornøjelsesraad for alle Mennesker. Det klæder Dem efter min Mening slet ikke.“

Karsten From slog Blikket ned og tav en lille Tid.

„Naturligvis — De har som altid Ret, og jeg skal prøve paa at forbedre mig. Men De maa ikke skænde. Jeg